

Bu Şiir

– Mecit Aktürk · 14 Haziran 2024

...YORDU BENİ

Ne fırtına, boran, kar, ne kan donduran ayaz
Yıkamaz sanıyordum koca bir ordu beni
Her makul isteğime kaderimden itiraz
Sorgu sualsiz infaz; bu şehir yordu beni

Sabrımı zorlasa da yaz günü esen orkan
Direnmeyi denedim; şahittir buna Furkan
Damarı dar ederken delice akan o kan
Sonu sınava çıkan her tabir yordu beni

İçi gamla dolunca gönül sulayan arkın
Dirensen de kalmıyor kabirdekinden farkın
Vefasını görmeden otuzlu yaşın, kırkın
Sandım ki ecel yakın, ve... tehir yordu beni

Nebze neşe umarken bahtımdan dileğimde
Kim bilir kaç gurbeti eskittim yüreğimde
Heba oldu hayaller... düşlerim... emeğim de
Her öğün yemeğimde hep zehir yordu beni

Binlerce âh olunca dil ucumu bandığım
Nasıl belli olmasın halimden usandığım
Her fırsatta adını sitayişle andığım
Makbul adam sandığım ekâbir yordu beni

Kalemim de bi âlem; çalınca acı siren
Başlıyor vaveylaya; ucu tutmuyor fren
Hele bir de çoşunca, kolaysa artık diren
Tevazumu kemiren bu kibir yordu beni

Sinemde bir köşede nefes alsa da hâlâ
O muzip afacan da hayli mahzun mesela
Tan zifiri yırtarken... tam doğuma beş kala
Duyduğumuz her sala, ve kabir yordu beni

Gülmeyi denesem de kara bahtıma inat
Kader çok abanınca kırılıyor kol kanat
Alacağın olsun be, ey kaderim... ey hayat!
İnlemezdim de, heyhât; bu şiir yordu beni

Mecit Aktürk